

Gaseta d'Olot

Comprat

Any I

1 de Març de 1930

Núm. I

Professió de fe

SEMBLA que erà áhir, i ja fa més de sis anys que amb l'adveniment de la dictadura s'estroncà la vida política del país i foren anorreàts tots els drets inherents a la ciutadania. Per lá tardor del 23, sota les injustes i vexants disposicions agreujades pel *trop de zèle* provincià, fou iniciada la clausura d'organitzacions, cercles i entitats polítiques i culturals. Aleshores, mentre se'ns desahuciava, se'ns bandejava, i se'ns dispersava va sonar la famosa frase del sergent Cornejo: «Esto se ha acabado.»

Que el sergent Cornejo s'equivocava lamentablement és una cosa que no es pot pas posar en dubte avui. Tal com ell errava, erraven la gent de més amunt. És comprensible els desitjos enganyen sovint. Els desitjos i l'il·lusió d'acabar amb la política que no fos adicta o que representés un entorpiment per a la marxa normal de la dictadura, feren oblidar als governants d'aquests sis anys i mig, el fet reconegut i sancionat repetidament per l'història, que els partits polítics creats per l'empremta d'uns fets naturals, i que militen sota l'égida d'un ideal viu i candent, no desapareixen ni traspassen per unes quantes disposicions draconianes.

Som, doncs, allà on érem. Som allà on érem l'any 23. La constitució que ha posat novament en vigor el govern actual, autoritza la reorganització i l'actuació normal dels partits polítics, inutilitzats per la dictadura. Aquests dies es reprèn l'exercici legal del dret ciutadà.

Aquests anys d'inhibició forçosa, ens han estat saluda-

Les Diputacions

El dimarts passat varen constituir-se les noves diputacions.

A Barcelona, amb la protesta única del comte de Fígols, hom aprovà unes proposicions manifestant el desig de veure restablerta la Mancomunitat de Catalunya, element mínim indispensable per al desenrotllament de la vida espiritual nostra. A Girona fou aprovada per unanimitat una proposició anàloga i, a més, una altra per demanar l'ampliació de l'amnistia als condemnats nacionalistes. El president de la Diputació de Barcelona senyor Maluquer i Viladot, que féu el discurs de presa de possessió en català i sense mossegar-se la llengua, ha fet reposar immediatament en son lloc la làpida votiva que acompanya el bust del Mestre Prat de la Riba i que el famós Milà i Camps havia fet retirar.

Senyals del temps!

Nº 3701

Gent nova

bles en diversos aspectes. L'interval inactiu, la dispersió, la repressió, ens permeten, en reprendre la vida política, fer foc nou. Aquest foc nou té l'avantatge de llençar per la borda el llast d'actuacions equívokes i de fallides inherents a una llarga actuació política local. Ens permet recommençar sense l'obligació de tenir en compte concepcions ni ambigüitats pròpies de la política vella. Avui podem actuar sense l'inaptesa d'origen que podia plumbegar la nostra acció i podia impedir futures actuacions. La dictadura ha estat una mena de bugada moral.

Aquests temps ens han fet conèixer la fragilitat de moltes coses. La buidor de molts partits apolitics (és un dir) novíssims. La inconseqüència de molta gent. La cupiditat i l'estultícia de molts altres. I, áhora, de reconèixer l'honradesa de la nostra idealitat.

Aquests temps encara, ens han reportat el do de concretar d'una vegada la nostra opinió sobre la forma de règim espanyol, constantment eludit. Avui ja no ens calen subterfugis. Gonzalo de Reparaz ha dit no fa pas molts dies que la monarquia i el regionalisme eren incompatibles.

Algú enyorarà aquests temps. Nosaltres no. Ni la ciutat, ni la terra. Ni el polític honrat, ni la persona equànime, ni el clergue virtuós.

Som allà on érem. De moment, una cosa ens cal accentuar ben bé i és que la nostra fe no ha trontollat ni un instant, que la joventut ens empeny, i que la ciutadania ens obliga a complir els nostres deures.

En aquesta hora de reintegració a la vida pública, després d'aquests sis anys i mig de vexacions i d'expoliacions tornem a la palestra amb la major integritat i amb la més gran esperança.

Ciudadà, en aquesta nova hora, en aquesta etapa nova de la llibertat política et demanem el teu concurs.

A la sessió de constitució de l'Ajuntament nou, el senyor alcalde Castanyer es va sentir demòcrata—la veieu si som progressos!—i va proposar que se demanés al Govern que deixés en llibertat el municipi per al nomenament d'alcalde i de tinents. Nosaltres, és clar, hi estem plenament d'acord, a condició que en restin exclosos els senyors que han col·laborat en l'obra magníficament democràtica de la dictadura.

Constitució de l'Ajuntament

A l'acte de presa de possessió hi assistiren els Srs. Agustí. Capdevila, Hostench, Pau, Corominas, Descals, Tresserras, Arau. Puig, Tutau, Casabó Puigdevall i Castanyer.

Renunciaren els Srs. Pau i Coromina.

Els que no renunciaren foren els senyors Tresserras i Castanyer, servidors de la caiguda dictadura i servidors de tantes menes de govern com es presentin. Hi ha gent que viu tan sols per sacrificar-se.

«La substitució dels regidors i diputats provincials de nomenament governatiu era inajornable. Si d'alguna cosa ha pecat és de massa tardana.»

«Els regidors actuals són només que uns administradors interins.»

NICOLAU D'OLWER «La Publicitat»

ELS AJUNTAMENTS NOUS

El govern, d'acord amb la lògica, ha procedit a substituir el personal de les corporacions públiques administratives—ajuntaments i diputacions—per a donar immediatament satisfacció al dret escarnit i evitar que els elements nomenats per la dictadura intervinguin en les eleccions des d'aquests centres influents. Però el sistema que ha seguit per a constituir les corporacions noves, no pot merèixer l'aprovació de cap esperit liberal i democràtic.

En primer lloc, ha deixat subsistents els Estatuts municipal i provincial, obra de la dictadura, i no ha restablert, per tant, com calia, la legislació constitucional; aquesta supervivència d'una legislació anti-democràtica fa que tota l'administració municipal resti a les mans de la comissió permanent, sense control eficaç del ple consistorial. Segonament, per la designació del personal no ha acudit a un procediment que representés d'alguna manera la voluntat popular, sinó que ha seguit un sistema mixte, amb entrada de representants del poble procedents de les tres darreres eleccions i dels majors contribuents en els municipis, i dels mateixos elegits per l'antic sufragi popular i de representants de les entitats econòmiques i professionals burgeses en les diputacions; sempre que el nombre de regidors o diputats és parell, toca la meitat a cada una de les dues classes esmentades; si és senar, la majoria és dels representants capitalistes i professionals; per aquest procediment, els municipis i les diputacions resten a les mans de les classes burgeses, i precisament en tant que burgeses. En tercer lloc, l'alcalde i els tinents, que són els que formen la permanent municipal, únic organisme important de l'ajuntament, i el president i vice-president de la diputació són designats de R. O., fora dels pobles menors de 5.000 ànimes que no siguin cap de partit, en els quals el govern pot, no obstant, nomenar-los també si ho creu convenient; els alcaldes i presidents de diputació poden ésser triats fora dels membres de les corporacions respectives; per aquest camí, doncs, el govern ha restat amo dels ajuntaments i amb gran influència a les diputacions. Finalment, els individus que han ocupat càrrecs provincials o municipals durant la dictadura, no són exclosos de les corporacions noves; gràcies

a això, hi ha elements que pertanyen, per exemple, a ajuntaments que ara han cessat, i que han tornat a entrar-hi, amb la qual cosa es trobaran jutges i parts, si es procedeix a la indispensable depuració de responsabilitats per la gestió administrativa d'aquests anys de disbauxa.

Per totes aquestes raons, nosaltres, homes d'idees liberals i democràtiques, no podem deixar passar sense protesta aquesta composició arbitrària dels organismes que ara s'han constituït i que han de durar fins a les eleccions vinents, que Déu vulgui que siguin aviat.

LA CAIGUDA DE LA DICTADURA

En una de les darreres notes que publicà Primo de Rivera, deixava entreveure els seus dubtes respecte l'incondicional adhesió dels principals caps de l'exèrcit a la política que venia patrocinant i anunciava resoldre'ls en una reunió de tots els Capitans Generals en la qual es decidiria si era o no convenient la seva continuació al poder.

Cap nova concreta donaren els periòdics de la celebració de la consulta anunciada. El que sí fou cert, que passà el general Berenguer a ocupar el lloc del Dictador amb l'encàrrec de formar Ministeri i començà tot seguit el nou període que, de moment, donà la sensació que s'anava a restablir la normalitat i que erem als inicis d'una altra etapa de la vigorització de la ciutadania i del ressorgiment de tota l'Espanya,

La primera mesura que anuncià el nou govern fou la d'anar de dret a la «pacificació dels esperits», prova que comprengué clarament que els esperits estaven excitats, que regnava malestar i que venia disposat a evitar que l'agitació anés d'augment aplicant-hi els remeis adequats.

El nou cap del Govern i tots els elements que l'ajudaren a substituir a Primo de Rivera, inclús els més alts poders que li confiaren la formació d'un nou Ministeri, estaven convençuts que l'anterior estat de coses no podia ja allargar ni un dia més i començaven a creure en un real desvetllament vivificador que anhelava en tota la Península i afectava a tots els sectors polítics intel·lectuals, a l'exèrcit i a totes les regions.

Arribada, doncs, al seu terme la missió de la Dictadura, calia preparar-se per entrar dignament cap al nou període. Tot el món, totes les diplomàcies, la premsa de totes les nacions estarien a l'aguait de com i de quina manera es faria el difícil traspàs. La nova vtda usual, de comprensió, de normalitat i de justícia, anava a posar-se en moviment amb el beneplàcit de tots els espanyols, de totes les autèntiques forces vitals del país. Les joventuts universitàries empeses per les figures que ocupen les càtedres, les Acadèmies de Jurisprudència i Legislació, els Col·legis d'Advocats, les Cambres de comerç, les Societats Culturals i la gran massa menestral i treballadora, la premsa de tots colors i tot el que batega, sent i treballa, vivia amb joia els moments desitjats d'intensa esperança renovadora. L'ideal llunyà tan somiat, d'esdevenir un país com els altres, regit per la llibèrrima voluntat del sufragi, amb la lliure expressió del pensament, ja començava a veure's de prop, a tocar-lo amb els dits. La febre d'una revolta quedava apaibagada, els més impacients quedaven desarmats. No cal precipitar-se—pensàvem—que d'una ni dues setmanes, amb la feina abrumadora a enllestir, no n'hi ha per res. Ara presenciarem com van a ésser esmenats tots els errors anteriors i una revisió acurada de totes les despeses, de totes les reformes, de tots els nomenaments i del lamentable estat econòmic de l'Hisenda i de totes les Corporacions serà feta per comptables i per pèrits de solvència reconeguda.

Els exilats forçosos i els exilats voluntaris per por o per amenaces, els idealistes de tota mena, els apòstols que s'exposaren la vida amb santa i noble intenció, tots els que s'estan corsecant entre reixes que no són criminals, ni lladres, ni calumniadors, ni immorals, tota mena de víctimes sense un procés legal, seran reintegrades a les seves llars. En fi: la Constitució vulnerada amb els drets dels ciutadans en ella vigents, tornarà a ésser el far que regularà la vida del país i els acords que d'ací endavant es prendran per a la realització dels quals siguin necessaris els cabals o hi estiguin involucrats els sentiments del contribuent seran consultats, inspirats o fiscalitzats pels seus representants genuïns.

I transcorregueren els primers dies. La paraula santa, la paraula AMNISTIA que vol dir

perdó, caritat, noblesa de sentiments i que en aquests moments és sinònima de Reparació palpitava en tots els cors, sortia de tots els llavis i era la suprema esperança momentània. Ah, quan s'afluixin les cordes dels càstigs, com s'escamparà l'onada d'agraïment en totes les llars on els sentiments de la família i de l'amor hi tenen un lloc preferent! Ah, quan puguin trepitjar de nou la terra llur, els fills que per ella sofriren!

I vingué l'amnistia. Sánchez Guerra, processat i absolt, ja gairebé havia deixat d'ésser un perseguit. Unamuno i Ortega i Gasset, Sbert, tots els caps de l'exèrcit sublevats i fins tots els quinzenaris vulgars foren alliberats el dia de l'aniversari de la mort d'una Reina virtuosa i compassiva. Bon record i bona ocasió per enaltir la seva memòria... Però vingué també la decepció. Mancaren els catalans. Hi manquen aquells processats dels fets de Garraf, que oportunament foren defensats i que cap càrrec concret hi ha contra d'ells. Hi manquen l'honrat Macià i el poeta Gassol amb uns nuclis de joventut que no odien Espanya ni els espanyols, sino que sentien aversió contra uns governs que no convenien als interessos d'Espanya ni al benestar d'Espanya i, igual que Sánchez Guerra, per patriotisme i per abnegació desitjaven que fossin substituïts.

També tenim raons fonamentals per creure arribat el moment que no persisteixi l'equívoc lamentablement cultivat pels homes del règim anterior respecte l'idioma nostre i l'ensenya sempre gloriosa de les quatre barres que en l'escut d'Espanya i en les monedes hi representa la regió dels catalans. Es lògic que deixi d'ésser postergada i que es reconeixi com una part vivent d'aquell escut, com una germana de Lleó i Castella.

Es que ha caigut la Dictadura? S'ha reuauat la Constitució? Creurem poder contestar afirmativament quan s'hagin tornat totes les coses al seu lloc; quan s'hagi fet justícia a totes les malversacions de cabals i a tots els mancaments de les lleis i quan una equanimitat sigui el resultat de l'amnistia.

Revista de Premsa

Copiem del «Diari de Mataró»:

«Una de les equivocacions més grans que trobem

en el decret de substitució dels ajuntaments i diputacions actuals es l'omissió de condicionar l'automatisme i subjectar-lo a una excepció. Resulta una incongruència formidable que puguin formar part de les corporacions municipals i provincials homes que han desempenyat càrrecs de regidors i diputats durant la Dictadura i són completament responsables de tots els acords presos en les sessions amb el paper d'actors o de comparses.»

Afegeix:

«En la mateixa llista de majors contribuents, figuren noms de persones que han col·laborat en l'obra de la Dictadura. Per bé que personalment ens mereixin tots els respectes, políticament hem de protestar que, ara, quan es parla de normalització de la vida pública, tornin a actuar, com si el canvi no els hagués afectat.

• Això no pot ésser, repetim. Ja s'han aixecat diverses veus que tracten de remarcar l'absurditat que l'omissió representa. No és possible coordinar una doble actuació tan contradictòria com la d'ésser jutge i part. *Si es pogués comptar amb la discreció dels al·ludits, ens cabria l'esperança de la seva renúncia.*

Però suposem que en molts pobles hi deu haver ja ex-regidors dictatorials que esperen el moment de tornar a regir l'administració comunal, sense pudor de cap mena. Si l'error subsisteix, caldrà vigilar les bones intencions, tan lloades, dels nous governants sobre el veritable restabliment de la normalitat constitucional.»

I com que toca tant de ple a la nostra ciutat, com a tantes d'altres, no sabem estar-nos de transcriure-ho, per adherir-nos a les seves afirmacions amb entusiasme.

■ «El Dia» de Terrassa, en una editorial, «Conversions i desercions», després de felicitar-se per haver començat l'obra de liquidació de la Dictadura, i de dividir la tasca de revisió en dugues parts: una que afecta la vida econòmica de la nació, i una altra que tingui una eficàcia moral i justiciera més pròpiament dita, i de plànyer's de les moltes absències d'amics nostres exilats, encara ara, qui sap si per molt temps, diu:

«Però al costat d'aquests valors exalçats, per als quals no hi ha hagut sortosament en el país oblit de cap mena, hi ha els homes que han rendit servei a la Dictadura traïnt llurs pròpies conviccions. Aquells homes que han posat la vilesa de llur servilisme vergonyosament interessat a primer terme, ofegant sens obstacle a dintre seu les coses més essencials.

No és de valents, sinó de covards cridar quan ja ha passat el perill. Per això ens sembla desentonada tota crítica baladrera a la figura del Dictador. Tanmateix,

en els casos de traïció dels qui l'han seguit, cap escrúpol no ha d'impedir-nos de barrar-los per sempre les portes que ells han escopit.

Alguns d'ells han arribat a simular que la seva deserció d'adés era filla d'una convicció. Ningú no ha pogut creure-ho, i ara ells mateixos s'han apressat a confirmar aquella incredulitat amb la paradoxal sinceració del seu cinisme. Hi ha idees, noms i coses que han de mantenir-se ben amunt perquè en sigui eficaç l'estímul i la dignitat que imposen. Cal que tots els fidels als ideals de democràcia, de llibertat, de constitucionalisme i de patriotisme ho recordin i ho imposin en totes les esferes.»

■ Del mateix «El Dia» de Terrassa:

«En el ministeri de Treball s'han expedit, en els últims mesos, cinc mil nomenaments de més de cinc mil pessetes de sou anual: altres tants amics que costaven 30 milions a l'any als industrials i comerciants.»

■ Ens plau constatar com, aquells que s'esgarrifaven del «vessament» que hi havia a la Mancomunitat de Catalunya, el pressupost de la qual era de 32 milions, en remenar la Diputació de Barcelona, sense ni tant sols deixar-nos esgarrifar a nosaltres, han sapigut fer-lo arribar a 50 milions.

■ «La monarquía impulsó a la dictadura para impedir que se hicieran efectivas las responsabilidades; pero lo único que ha conseguido es que las responsabilidades sean agravadas, aumentadas por las que ha contraído ahora para evitar las antiguas.—Eduard Ortega i Gasset.»

E.

AMORETES

LA COSSA

*Un mes enrera, al cafè,
dèia en Cinto Batallé
que sabia de font pura
que'n plegar la dictadura
el flamant Ajuntament.
dimitiria al moment.*

*En contra aquesta opinió
li dèia en Ramon Butó
que l'Ajuntament d'Olot
no dimitiria el lloc
i esperaria igandul!
que vingüés la cossa al cul.*

*Fa tres dies mal contats
que van trobar-se plegats
en Batallé i en Butó,
en la sala de sessió;
i en Cinto diu, tot moscat,
xòcala, noi; ets guanyat.*

PEPET GRAN

Les conferències de Samblancat

D'acord les Juntes de la Concentració Republicana i el Centre Obrer han organitzat un cicle de conferències les primeres de les quals tingueren lloc el prop-passat dissabte a la primera d'aquestes entitats i l'endemà al matí al Centre Obrer, les dues a càrrec del conegut publicista republicà Angel Samblancat.

Tots dos actes anaren encaminats a un mateix fi: fer entendre a la massa proletària la necessitat urgent que té per aconseguir la tant desitjada emancipació de classes de dedicar-se a millorar el seu estat cultural i preparar-hi alhora els seus fills.

No donà pas massa importància a la forma de govern per arribar a conclusions de caràcter social. Tractà de l'apostolat important que és en la lluita per la vida la formació de l'individu durant els anys que assisteix a l'escola i fustigà l'Estat en diversos conceptes força encertadament elogiant i donant grandiosa importància a la tasca dels mestres.

Referint-se al passat període de govern clandestí arribà a compartir la conclusió—no pas inèdita en l'orador—que el càstig més just, la lliçó més eloqüent per a donar a Primo de Rivera sèria de tancar-lo hermèticament tants anys com ha ocupat el poder entre les quatre parets d'una Biblioteca.

Féu ressaltar el desnivell pedagògic existent entre els abundants coneixements inútils que es donen en l'ensenyament oficial dels infants i els indispensables que caldrien als joves d'ambdós sexes per la seva salut i benestar com per a la lògica preparació dels matrimonis, en els quals—digué—hi intervenen una serie de factors formularis i es descuiden la intervenció indispensable del mestre i el metge que són els destinats a vetllar per la salut i benestar dels esposos.

Dedicà un elogi a la dona i lamentà l'abandó cultural en que es troba en el nostre país, considerant-ho com un dels problemes bàsics per a portar el canvi que urgentment cal a l'actual societat. Fou llargament aplaudit per la nombrosa concurrència.

Esportives

Diumenge passat, amb el partit jugat al camp de l'Estació entre els primers equips «F. C. La Escala» i «Olot F. C.» guanyat per l'onze local per 3 punts a 2, acabava el campionat de futbol de les comarques gironines, corresponent a la temporada 1929-30.

La puntuació final ha sigut la següent:

U. S. Figueres	19 punts
S. C. Palamós	18 »
Farnés D.	13 »
Olot F. C.	12 »
F. C. La Escala	11 »
Bisbal F. C.	10 »
F. C. Cassà	1 »

La classificació del futbol olotí no ha estat una cosa

brillantíssima, però tampoc ha sigut tan dolenta com molts pessimistes pronosticaven al començament del torneig, quan l'equip local, en formació totjust, sumava pallisses en lloc de punts. Si l'agrupament de jugadors aconseguí darrerament hagués començat el campionat, ben segur que l'«Olot F. C.» hauria estat un millor animador de la lluita, per a presentar-se també com a probable aspirant al títol. Això no vol pas dir que l'onze actual sia una cosa perfecta ni molt menys, resten encara alguns buits per a omplir, però si es té en compte que quasi tots els equips provincials són avui una mitjanja, l'afirmació que l'«Olot F. C.» podia aspirar, amb l'equip d'avui, a una millor classificació, no pot estranyar a ningú.

Aconsolem-nos, doncs, del resultat final, que, per l'actuació total del campionat, és el que ens pertoca, i felicitem coralmnt els jugadors locals per la seva actuació, que si bé no sempre fou encertada, ha estat almenys plena d'entusiasme i bona voluntat.

Felicitem també els nostres amics empordanesos d'«U. S. Figueres» que per segona vegada han assolit el títol capdal de la nostra província.

El titular de l'Olot F. C. en Pere Oliver, el diumenge prop passat va jugar un partit de prova amb el reserva del C. D. Europa.

Segons ens comuniquen va causar bona impressió.

Nosaltres creiem que no era aquesta la millor oportunitat de provar dit jugador, perquè considerem que està en baixa forma.

Hem rebut les bases per el Torneig Local, organitzat per l'«Olot F. C.» que començarà el dia 9 de Març, que per la seva gran extensió no podem publicar, tinguent-les a la disposició de qui li interessin.

N Ò T U L · I E S

Continuació d'una tasca política absurdament truncada, GASETA D'OLOTT s'honora en aquest moment en saludar la ciutat, els seus conciudadans i la premsa olotina.

La ciutat, per quant ha estat espiritualment la víctima d'aquesta zona de silenci amb la qual s'ha procurat ofegar tota reivindicació, tota popular aspiració.

Els seus conciudadans, principalment els injustament empresonats, per quant han hagut de suportar la delació i la inhibició,

La premsa olotina, molt particularment la novella «Acció Ciutadana» tan plena d'entusiasme, per quant és el portaveu d'un remarcable estat d'opinió, i «El Deber», víctima d'una competència innoble, per quant ha aguantat l'embestida brutal, serenament i confiadament, segur de la darrera paraula.

= La Tradició Catalana (?) troba que manifestar la protesta contra el règim caigut és cosa impròpia de

gent mitjanament educada. Segurament que l'educació consisteix, pels homes de *La Tradició*, a delatar els enemics polítics per a proporcionar-los una visita a Càceres o a Guadalajara.

= Ha estat nomenat governador civil d'aquesta província el senyor Joan Josep Alonso Jiménez, en substitució del senyor Saz.

= Ha estat favorablement comentada l'exposició del nostre artista Jorjo Pujol, a la Sala Parés. Eren recents els èxits d'Olivet Legares i de V. Solé Jorba a la ciutat comtal, i ara de nou referma el prestigi del nostre art.

= L'exposició a les Galeries Aranyes de Pescador Jaume Martíus, ben conegut a Olot, ha obtingut un resultat falaguer.

= Amb l'autorització del senyor Rector-Arxioprest, s'han fet costats, agulles de pit, medalions, etc., amb el retrat de la serventa de Déu, Liberata Ferrarons. Poden adquirir-se els diumenges, de quatre a cinc, en el pis de la Liberata, o en el de la germana de Mossèn Balcells (c. p. d.) No dubtem que contribuirà a fomentar la devoció a la donzella olotina.

= Conferència de Pau Vila. — Dilluns, a dos quarts de deu del vespre, al local de l'«Orfeó Popular Olotí» i organitzada per «Atenea», l'eminent geòleg Pau Vila donarà una conferència sobre Andorra. Anirà acompanyada de projeccions. *

= Ha quedat constituït el gremi de sastres d'aquesta ciutat.

= Encara el poble d'Olot està pendent de la resolució que es pendrà respecte de la instància que totes les entitats dirigiren al Ministre, protestant de com es porta a cap la construcció del Grup Escolar i que publicà «El Deber» i se n'abstingué «La Tradició» no sabem per quins motius.

= Per manca material de temps no podem donar les Municipals. Procurarem donar-les extensament la setmana que ve.

Així mateix publicarem altres treballs que no ens ha estat possible encabir en aquest número.

= Diuenge passat, l'empresa del Teatre Principal va obsequiar-nos (?) amb la companyia que acabà d'illa l'Elena Jordi la qual va *executar* la comèdia de Bourdet, «La Presonera» (en espanyol)

= Diumenge passat, organitzada per la Confraria de Nostra Dona de Montserrat, tingué lloc la projectada excursió a Sant Pere de Roda.

A dos quarts de sis marxaven de la nostra ciutat els excursionistes en nombre de cinquanta set. L'itinerari sofrí una petita variació deguda a la molta aigua que dúia el riu Muga; en lloc de passar per Perelada, Vilajuïga, Llançà, calgué passar per Castelló.

A quarts de deu arribaren a Port de la Selva. L'esplèndida visió d'aquest tros de costa entusiasma els excursionistes. Belles vistes al mar. Terreny asprós amb la bellesa de les vinyes. Tarongers.

Després d'una dura pujada arribaren a Sant Pere de Roda a les onze. Quina imponent bellesa la de les venerables ruïnes! Sota el sol brillant d'aquell dia, aquella ruïna ingent produïa una punta de melangia. No s'alçarà cap mà que intenti aturar aquell enrunament seguit?

Mentre hom pujava al castell de Sant Salvador, acudia la llegenda enriquida per la bonesa del dia, que era de plena primavera. El pla de l'Empordà i el golf de Roses s'oferien a l'àvida contemplació dels excursionistes. Ara un aire fresc els orejava.

Durant el retorn pararen a Castelló. La joia de la seva catedral, amb la magna portalada i el joiell de l'altar major d'alabastre i la pintura catalana antiga, coses que anava reinarcant Mossèn Carbonés, feien fruir els excursionistes. La Salve i el Virolai foren l'ofrena dels excursionistes a la Verge.

L'arribada a Olot fou a dos quarts de deu. L'organització fou impecable. Tots els assistents en quedaren contentíssims.

No cal dir com ho celebrem.

= Se'ns diu que s'intenta la publicació d'un periòdic que patrocinaria la «Unió Comercial».

= Paganes i tot, d'un paganisme una mica descolorit i casolà: les diades de Carnaval no han estat mai apoteòsiques en la nostra ciutat — ens cal assenyalar la importància que els programes respectius donen als balls de les diferents societats recreatives.

= En el Recés Montserratí de demà el P. Basili de Rubí disserterà sobre el tema: *Espiritualitat de la Lliberata Ferrarons*.

= Dimarts passat al local d'«Olot Club» va celebrar-se, segons tenim entès, un refresc de despedida de l'alcalde destituït.

= La cobla orquestra «La Principal Olotina» està contractada, per aquests dies de Carnaval, 2, 3 i 4 de Març, a Santa Coloma de Farnés.

O B I T U A R I

Diumenge, 23 del passat febrer, va lliurar la seva ànima a Déu, confortada amb els Sants Sacraments i la Benedicció Apostòlica, la senyoreta Joaquina Casals i Guinart, després de moltes setmanes d'una malaltia dolorosa, suportada amb resignació cristiana exemplar. En la flor de la joventut, el seu traspàs ha d'ésser ben sensible a la seva família i amistats, però els deixa el conhort millor, una vida i una mort cristianes.

Rebin la seva mare, germans i demés parents, l'expressió del nostre condol més sentit. A. C. S.

= Divendres passat morí en la nostra ciutat, en Domènec Sirera Tubert, fill de la nostra ciutat i establert a Barcelona.

Als seus parents el nostre condol.

= Supliquem als nostres llegidors que ens perdonin les deficiències materials i d'informació que puguin observar en aquest primer número. Procurarem que la nostra publicació es presenti de la millor manera possible.

Redacció i administració: Carrer Nou de Sant Antoni, 7.

**Preus de subscripció: Un any, 5 pessetes
Número solt, 0'10 pessetes.**

Impremta de Pere Aubert. Olot

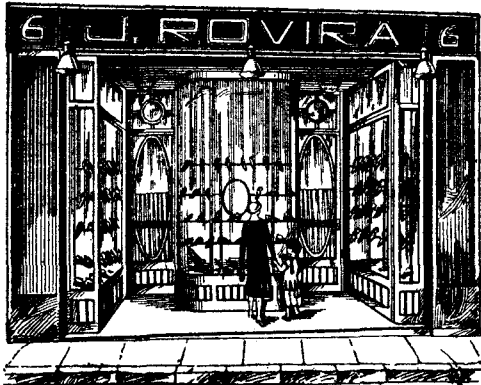
BANC DE CATALUNYA

Sucursal d'Olot

Sant Rafel, 24

Compra i Venda de Valors — Descompte de Cupons — Canvis de Monedes — Girs i Lletres de Crèdit per Espanya i Extranjer — Negociació de Lletres — Suscripcions a Emprèstits — Comptes corrents en Moneda nacional i estrangera — Valors en Custòdia — Prèstecs en garantia de valors, etc.

Negociem els cupons venciment 1er Març pròxim i els dels Deutes de l'Estat venciment 1er d'Abril

PALAU DEL CALÇAT

DE

JOSEP ROVIRA

Presentem les més grans novetats per a la pròxima temporada, amb rebaixes generals per a tots els articles

FIXI'S BE AMB LA NOTA: Sabatones per a mainada, 1'85 ptes.

Sabates per a Senyora, 34-40, 7'50 ptes. - Calçat per a Home, 38-45, 13'50 ptes.

SECCIÓ MITGERIA: Mitges per a Senyora, gran qualitat, 0'85 ptes. - Mitjons per a home, bona classe, 0'45 ptes. - Novetat «Smoquins», mitjonets per a senyoretetes, 2 ptes.

IMPERMEABLES I CAPES: Impermeables per a Senyora, 25 ptes. - Impermeables per a home, 22 ptes. - Capes per a nens, 6 ptes. - Xanclos, des de 5 ptes.

Tots els articles a preus de cost, aquest es el lema de la nostra Casa. - No deixi de visitar-nos, aquesta Casa li interessa; és la més important. - Demaneu **Crema** marca **ROVIRA** la única que no talla ni perjudica el Calçat. Preu, 0'35 ptes. Capsa

OLOT. - CARRER SANT ESTEVE 6. - OLOT